

Erhvervsvirksomhed, bliver indkomstskattepligtige, dog bortfalder Skattepligten, hvis denne Indkomst udelukkende anvendes i velgørende, humane, kunstneriske, videnskabelige eller deslige Øjemed. Det gælder naturligvis ogsaa for Statsinstitutioner. For Udlændinge, som tager Ophold her i Landet, har jeg ment det rigtig at skærpe Skattepligten, saa at den indtræder tidligere end efter de nugældende Bestemmelser. Ifølge disse indtræder Skattepligten først efter et Aar, men her er det foreslaaet, at den skal indtræde allerede efter 6 Maaneders Forløb. § 4 indeholder en Skærpelse, idet der er indført den Regel, at Lejeværdien af Lejligheder i egen Ejendom regnes til Indtægt, selv om den vedkommende Skatteyder ikke benytter Lejligheden. Jeg har ment det rimeligt, at de, der har Raad til at have flere, maaske kostbare Lejligheder staaende udenat benytte dem, kommer til at betale en Skat af Lejeværdien. Endelig er der i samme Paragraf indsat en Bestemmelse om, at Forsikringsselskaber ikke skal betale Skat af deres Henlæggelser til Bonusfond. De er jo allerede nu skattefri for Henlæggelse til Præmiereserve og Skadesreserve. I § 5 er der indført en ny Bestemmelse med Hensyn til det meget vanskelige Punkt i Skatteloven, som angaar Salg af Ejendom, idet Skatteloven der gør Skel imellem, om dette Salg f. Eks. af Aktier eller fast Ejendom, eller hvad det kan være, er foregaaet i Spekulationsøjemed eller ej. Det har været en af de største Anstødsstene i Skattesystemet; det medfører overordentlige Vanskeligheder for Skattemyndighederne at skønne over, om Salget er foregaaet i Spekulationsøjemed eller ej, og der er derfor indført en Bestemmelse, som skal klare dette, og den lyder saaledes: „Ved Salg af fast Ejendom samt Aktier og lignende offentlige Papirer, der er indkøbt efter 1. Januar 1922, anses Spekulationshensigt at have foreligget, naar Salget sker inden 2 Aar efter Erhvervelsen“. Naar man har sat et saa sent Tidspunkt som 1. Januar 1922, er det naturligvis for ikke uden Varsel at give Bestemmelsen tilbagevirkende Kraft.

Der er indført ret dybt indgribende Ændringer med Hensyn til Gaver, men det skal jeg opsætte, indtil jeg kommer til Lovforslaget om Afgifter af Arv og Gave.

Med Hensyn til Reglerne om Fritagelse for Skat af Dagpenge og Rejsegodtgørelse lovfæstes den Regel, som for nogen Tid siden blev truffet ved en Aftale mellem samtlige Rigsdagens Partier, efter

at Rigsdagsmændenes Vederlag var blevet gjort til et fast Vederlag. Regelen gaar jo ud paa, at Halvdelen af Vederlaget skal beskattes, og det er det, man nu søger lovfæstet.

I § 6 indføres en ret vigtig Bestemmelse, som jeg tror vil have heldige Virkninger, nemlig at Beløb, der anvendes til Pensions- og Enkeforsørgelse, Livsforsikring, Ulykkes-, Syge-, Invaliditets-, Alderdoms- og Arbejdsløshedsforsikring, kan fradrages ved Indkomstopgørelsen, dog ikke udover et samlet Beløb af indtil 400 Kr. Denne Bestemmelse er indsat for at fremme Lysten til Forsørgelse af sig selv og Familie og give en Støtte til dem, som anvender Beløb hertil. Men naturligvis maa der sættes en Grænse, og den har jeg altsaa valgt at sætte ved 400 Kr. Fradraget gælder kun, for saa vidt der paahviler den forsikrende Person Forsørgerpligt overfor de forsikrede.

Der har været Bladrygter fremme om, at jeg havde til Hensigt at foreslaa den meget indgribende Ændring, at Fradrag af udredede Skatter ikke skulde kunne tillades i samme Omfang som nu. Dette er ganske forkert; der er ingen Ændring foreslaaet i saa Henseende. En Ændring vilde naturligvis give mange Penge, men i hvert Fald i en Nedgangsperiode som den nuværende vilde Ophævelsen af dette Fradrag ramme alt for urimelig haardt.

I § 7 er der indsat en Bestemmelse, hvorefter den nuværende Regel om, at hjemmeværende Børn ansættes selvstændigt til Skat ved opnaaet Fuldmyndighed, ændres til, at det skal ske ved opnaaet Myndighedsalder, men denne Ændring, som for Sikkerheds Skyld indsættes her, vil maaske blive uden Betydning, idet Justitsministeren vil fremkomme med et Forslag om Myndighedsalderens Nedsættelse.

I § 12 er der indsat en Bestemmelse, der skal hindre Dobbeltbeskatning i visse Tilfælde. Ejendomsskyldloven gaar jo ud paa, at Avl og Afrøde, for saa vidt det er en Normalbeholdning, inddrages under Ejendomsskyldbeskatningen, og hvis den saa tillige skulde inddrages under Indkomstbeskatningen, vilde der fremkomme en Dobbeltbeskatning; derfor indsættes her den Regel, at Beskatningen begrænses til saadanne Beholdninger, som overstiger, hvad der til enhver Tid er fornødent for at holde Ejendommen i behørig Driftstilstand.

Vederlaget til Skatteraadsmøder og Skatteraadsmænd foreslaas forhøjet, for Skatteraadsmændenes Vedkommende